

Nüfus artış ayıbı

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Dün yayımlanan hemen tüm gazetelerde aynı çarpıcı fakat galiba kimsenin önemseyip dikkat etmediği o haber vardı: Nüfusumuz üç yılda, üç milyon artmış durumda.

1970'li yılların o içine kapalı ve yitik siyasi dünyasını hatırlayanlar bilecektir. Şimdi kendilerini yenden var etmenin yollarını arayan ama aradan geçen zamanın nihayet üstlerini örtmeyi başardığı iki siyasetçi Süleyman Demirel ve Necmettin Erbakan bir tür 'gelecekçilik' (fütürizm) siyaseti yapardı. Her ikisi de devlet yöneticiliğinin ilkel bir hamaset ve boş bir umut dağıtıcılığı olduğuna inanmıştı. Demirel kürsülere her çıkışında teknolojist bir bakış açısının kültürel ve toplumsal oluşumları hiçe sayan mantığına yaslanır ve sadece yolları, köprüleri, barajları sayardı. Teknolojik ilerleme onun için her şeydi. Erbakan ise hızını alamaz, gelecekte yapılacakları anlatmaya koyulurdu. Her iki politikacı da ilkel bir halkçılık ve milliyetçiliğin pençesine düşmüştü. Erbakan bunu nihayet 'gaza' ve fetih saçmalığına

dönüştürür ve yakında '100 bin tank' yapacağımızı söylerdi. Türkiye'de iktidarın sesi TRT her gece, daha sonra otomobil bagajlarına koyulup Ankara'ya getirilen yok-fabrika 'temel'lerinin nasıl atıldığını gösterirdi. O arada enflasyon tırmanır, siyasi ortam iç savaşı yaşardı.

Bu maskaralığın ötesinde her iki politikacı durmadan dinlenmeden aynı şeyi vurgular ve onu istediklerini söylerdi: '2000'li yıllarda 100 milyonluk Türkiye!..'

Kabul edelim ki, dönemin egemen ekonomi mantığı kalkınma, büyüme ekonomileriydi. Soğuk Savaş elini her şeyin içinde dolaştırıyordu. Soğuk Savaş'ın bu alandaki etkisi emperyalizm düşüncesiydi. İnsanlar, Türkiye'nin nasıl bir yarı sömürge toplum olduğunu kanıtlamaya çalışırdı. Biz, kendi teknolojimizi üretip, 100 milyon nüfusa eriştiğimizde sömürgecilik çemberini kıracaktık. Babasından 1. Dünya Savaşı'nı ve bir imparatorluğun yıkılışını dinlemiş, kendisi 2. Dünya Savaşı'nın yıkımlarını görmüş bir kuşak buna elbette inanacaktı.

Aradan geçen zaman olayların akışını değiştirdi. Türkiye, nüfus artışıyla hiç farkında olmadan kendi kendisini sömürgeleştirmeye başladı. Çünkü, hesapsız, sınırsız, önlenmesi için hiçbir şeyin yapılmadığı bu nüfus artışı her şeyi harap ediyor, önüne katıp sürüklüyor. Fakat

en çok zarar verdiği bir toplumun geleceğidir. Türkiye'nin ne teknik ve ekonomik, ne kültürel altyapısı böyle bir gelişmeyi hazmedebilir. İşsizliğin ortaya çıkardığı büyük kitleler, başta Güneydoğu, Doğu ve İç Anadolu olmak üzere göç yaşıyor. Yepyeni bir yoksulluk oluşuyor. İnsanlar emeklerini ve geleceklerini en ucuzundan piyasaya sunuyor. Eğitim ortadan kalkmış durumda. Bu kısıtlama ve geçinme zorunluluğunun büsbütün kısaldığı zaman darlığı bu kitlenin sonuna kadar bu sınırdan kalmasını zorunlu hale getiriyor. Yerleşiklik anlayışı kayboluyor. Göç egemenleşiyor. Bu spekülasyon rant ekonomilerini ve suç örgütlerini doğuruyor. Siyaseti bu kanavaya oturmaya zorluyor. Sosyal devlet olgusunun çöküşü boşlukta kalan bu kitlelerin cemaatleşmesine, içlerine kapanıp gettolaşmasına yol açıyor. Kent çöküyor, kentleşme sağlanamıyor. Daha geçenlerde yayımlanan bir istatistiğin gösterdiği gibi gelir dağılımındaki eşitsizlik korkunç boyutlara ulaşıyor. Durum, Türkiye'nin uluslararası ilişkilerini bile sıkıntıya sokacak bir noktaya tırmanıyor. Türkiye bırakın geleceğin dünyasını, bugünün dünyasında bile boğuluyor. Artık kimsenin kuşkusu olmasın ki, Türkiye'nin bir numaralı sorunu budur, nüfus artışıdır. Şimdi, katkısı olan herkes övünebilir!